

NØVN

Til minnis um okkara elskaða abba

Abbi hevur altíð verið nógv rundanum okkum børn. Har sum hann var, vóru vit eisini og tað hendi altíð okkurt stuttligt tá abbi var nær.

Á ólavsøku vóru omma og abbi klár at passa okkum og altíð var tað líka hugnaligt.

Tað var fast, tá vit svóvu hjá ommu og abba, at abbi fór við okkum heim í Activ at keypa bomm og so morg-unbreyð dagin eftir, skons ella giffil.

Fastur siður á jolum var, at vit øll fóru oman til ommu og abba at gera marsipan-konfekt. Tá livdi abbi mitt í verðini tí tá kundi hann vísa síni kynstur sum gamal bommkókari. Har sótu vit øll við borðið og rullaðu marsi-pankúlar og gjørdur konfekt, og abbi stóð og yvirtrekti alt við sjokolátu. Allur køkurin klebraði, men tað, sum var týðiningarmikið akkurát tá, var at vit vóru saman og vit hugnaðu okkum.

Altíð var nógvur tónleikur rundanum abba. Hann spældi gittara, orgul og sang fyri okkum og hann lærði nógv frá sær. Hetta minnast vit aftur á sum ógvuliga

hugnaligar løtur.

Omma og abbi hava altíð havt stóran og flottan hava. Serliga minnst vit abbasa lítlu heimagjørdur drívhus við gularótum og jarðberum. Vit sluppu at hjálpa og vit vóru øll við at taka upp. Nógv tíð varð brúkt í havanum, bæði til spæl og havaarbeiði.

Tey av okkum børnum, sum hava gingið í Eystur-skúlanum, fóru oman í Ham-arsgøtu í døgurðasteðginum. Tað var so hugnaligt at fara oman og tey høvdu altíð syrgt fyri einum góðum bita til okkum.

Á Bókamiðsøluni hevur abbi arbeitt meginpartin av lívi okkara. Vit sluppu javnan at hjálpa til á Bókamiðsøluni og nógv av okkum hava eisini arbeitt har í summarfrítíðini. Bøkur manglaðu ongantíð heima hjá abba. Hann las nógv fyri okkum og har vóru allar bøkur ein kundi ynskja sær.

Abbi hevur altíð verið áhugaður í ítrótti. Bæði til svimjikappingar og hond-bóltsdystir var abbi trúfastur fjeppari og hugdi ofta eftir okkum.

Nógv eru minnini og tey fáa øll smílið fram. Á nýggjárinum keypti abbi eina rúgvu av fýrverki til abbabørnini, og hann elskaði tá vit komu oman, so slapp hann at senda eitt sindur av fýrverki upp í luftina og vera barn saman við okkum eina løtu. Fiskitúrarnir á Boðanesi og á Molanum vóru eisini hugnaligir og sita fast í minninum.

Abbi var, og er enn ímynd-in av einum perfektum abba. Akkurát soleiðis sum ein abbi skal vera. Hann var altíð glaður og positivur, og hevði eitt lætt, ungt og ker-ligt sinnalag.

Hesa seinastu tíðina var abbi móður og hevði ikki nógva orku, men kortini var hann støðugt klárur við eini stuttligari viðmerking, tað humoristiska misti hann ikki – tað fekk sjúkan ikki tak á.

Góða omma. Í abba hevur tú mist ein góðan mann. Tú og abbi vóru altíð so góð og ein kann ikki annað enn ynskja sær eitt so ríkt kærlíksband sum tykkara. Tómrúmið er stórt, men vit

eru øll her hjá tær, omma.

Saknurin er ómetaliga stórur og sorgin nívir, men vit hava nógv góð minnir at gleðast um, sum vit goyma væl í okkara hjørtum. Sum abbi sjálvur sang í sanginum niðanfyrir: "Og eg smílist, tó hjarta mitt grætur".

*Tá ið skýming um landið seg sveipir,
rennur heimið mitt fram fyri meg,
og eg smílist, tó hjarta mitt grætur;
tí hvørt kvøld kemur longsul á meg.*

*;; Skjótt tey ljósini tendra harheimi,
- ljós, sum minnini vekja í mær -
og til teirra í dreymum eg sveimi,
sum mær eru so innarlig kær. ;;*

Hvíl í friði elskaði abbi. Takk fyri alt.

Abbabørnini

Minningarorð um Otto C. Dam

Otto C. Dam – Otto í Vikanum í Porkeri – bleiv 86 ár. Hann hevði góða heilsu, men í seinastuni var hon farin at bila, og nú legði hann árarnar inn. Eftir sita konan Ingrid, børnini Herman, Maiken og Jonna, og fýra abbabørn. Otto og Ingrid, sum er ættað úr Nólsoy, búsettust í Havn, men fluttu seinni út á Argjar, har tey hava búð síðani.

Otto er tann persónur, sum eg havi arbeitt longest saman við í mínum lívi. Tað bleiv til meira enn 50 ár. Tað byrjaði, tá ið vit sum stýri-menn fóru eftir nýbygda trolaranum Vágbingi í no-vembur 1959 í Viana do Castello í Portugal. Har vóru vit saman til árslok í 1963. Síðani byrjaði tað aftur í 1968, og í 1969 keyptu vit saman við øðrum ídnaðartrolaran Vónina, sum var nýbygdur í Eysturtýsklandi, og tað

vardi meira ella minni alla tíðina, til hann fyri fáum árum síðani legði frá sær. Vit vóru báðir í nevndini fyri P/f Vónina. Trolaran høvdu vit í 26 ár, men tað var serstakliga trolarbeiði, vit koma at starvast saman um.

Vit byrjaðu at arbeiða upp á trol í 1971 í einum kjallara í Fuglafirði, og tað vant upp á seg alla tíðina, til felagið var selt í 2005, men vit komu báðir at starvast har aftaná tað, og nú er felagið broytt soleiðis, at tað er partur av einum altjóða felagi, sum eitur VON, sum hevur ein umsetning upp á umleið 350 milliónir krónur. Felagið er framvegis føroyskt.

P/f Vónin er tvær ferðir vald til ársins virki, og tað er millum aðrar Otto fyri at takka. Hann var leiðari av deildini í Havn frá 1970 áru-num, og hann var ein framúr

góður trol- og trolaramaður og visti, at um nakar vildi hava trolgreiðir frá honum, so skuldi tað vera gjørt av einslistum. Hann gekk ikki upp á kompromis á nakran hátt við góðskuni og vanda-ligum arbeiði, og hann var góður til at tillaga trolini, so tey gjørdust betri og fiski-ligari. Eg vil siga, at hann kanska meira enn nakar annar legði eitt støði, sum gjørdi, at allir trolaramenn, bæði á brúgv og dekki og í landi litu á, at tað, sum kom frá Vónini, var kvalitetur. Tað eru ikki fáir menn, sum bera Otto, at hann hevur vant teir upp til trolaramenn. Teir eru komnir at arbeiða hjá Otto sum ungir dreingir, og hann hevur lært teir upp, so teir eru vorðnir álitismenn bæði á sjógvi og landi, og mangir sigla sum stýrimenn og skiparar í dag. Hetta, at teir

hava verið á trolvirkinum, ger, at teir hava skapt eitt "back feed" báðar vegir, sum er sera virðismikið fyri báðar partar.

Otto visti frá ungum árum av, hvat tað var at hava ábyrgd. Pápi hansara doyði í bestu árum frá stórum barna-flokki, og har stóð Otto sum tann, sum ikki minst mátti taka ábyrgd av familjuni, og tað gjørdi hann í størsta álvarsemi. Otto tók eisini sína trúgv á Gud í álvara og visti við sínum lívi tað, sum svaraði til hansara trúgv.

Eg fari at minnst Otto sum vin og arbeisfelaga við takksemi og stórari virðing.

Olaf Olsen